

TANJA VOOSNOVÁ

Má
druhá
šance

COO
BOO

Má druhá šance

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tanja Voosenová
Má druhá šance – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TANJA VOOSNOVÁ

Má
druhá
šance

COO
BOO

*Pro mou babičku. Protože jsi mě naučila, jak být silná
a nezdolná jako strom. Chybíš mi.*

Kapitola 1

„Co sis vyslela?“

Hlas mého trenéra basketu zněl zklamaně. Na chvíli jsem vůbec nevěděla, co bych mu na to měla odpovědět, a pod jeho přísným pohledem jsem si připadala úplně maličká.

„Nechtěla jsem tu soupeřku popadnout za dres,“ odpověděla jsem omluvně. „Prostě se to stalo.“

„Rozhodčí to ohodnotil jako foul, Lorn.“

„Bylo to omylem,“ oponovala jsem mu teď o něco energičtěji.

Díval se přímo na mě. „Někdy jsi prostě moc impulzivní.“ Jeho výraz trochu pookřál. „Ale protože jsme dneska vyhráli, výjimečně tě zbytku tohoto kázání ušetřím. Propříště si ale zapamatuj: jsi součástí týmu a měla bys nechat chudinku Skylar, aby si občas taky sáhla na míč. A zároveň bys přitom nemusela porušovat pravidla – má to dopad na všechny. Rozumíme si?“

Měla jsem čím dál tím větší výčitky svědomí.

„Tohle... už se nebude opakovat. Slibuju.“

Trenér Maxwell se opřel o opěradlo své židle a spokojeně pokývl. „Tak běž. Nenech ostatní dál čekat. Chodíte přece vždycky oslavit vítězství společně. Je to tradice. Tak si to užijte.“

Překvapeně jsem nakrčila čelo. Copak on o tom ví? Soukromé schůzky našeho týmu se odehrávaly bez přítomnosti trenéra, abychom si mohly v klidu popovídat a občas si na něj taky trochu zanádat.

„Ostatní už jsou pryč,“ odvětila jsem. „Ale díky.“

Odvrátila jsem se od něj, trenér si ale ještě odkašlal.

„A Lorn?“

„Jo?“

„Dávej si příště větší pozor. Byl bych nerad, kdybych tě kvůli tvému temperamentu musel poslat na střídačku.“

Naprázdnou jsem polkla a snažila jsem se zachovat klid.

„Jasně, trenéře.“

Rychlým krokem jsem vyšla na chodbu sportovní haly směrem k šatnám. Trenér měl pravdu, musím si fakt dávat větší pozor. Nebylo to poprvé, co si mě vzal stranou, aby mě upozornil na to, jak se chovám. Když já jsem prostě taková horká hlava! Basket pro mě navíc znamená úplně všechno. K tomu, abych se uklidnila, mi pomohla až horká sprcha.

O čtvrt hodiny později jsem byla hotová, vyšla jsem z šaten a prvním autobusem se svezla od střední školy k zastávce u *Wild Card*, oblíbeného podniku všech místních středoškoláků i vysokoškoláků. Dobře a levně tu vařili, měli vynikající smoothie a koktejly, ale o to, že tu hlavně o víkendu bylo vždycky plno, se zaslouhovaly taky retro hrací automaty, a především

početné stoly na biliár. Už jsem se hrozně těšila, až si s holkama připijeme a já na chvíli zapomenu na všechny starosti.

Skylar se musím okamžitě omluvit...

V následujícím okamžiku jsem ale najednou zničehonic měla úplně jiné problémy.

Kdo by si pomyslel, že moje zpoždění způsobí, že se octnu přímo uprostřed scény jako vystřižené z filmu o mafiánech? Rychle jsem se podívala na telefon (tři zprávy a jeden zmeškaný hovor od kapitánky našeho týmu Kim, která se mě ptala, kde vězím), a když jsem zvedla pohled, abych přešla přes ulici, všimla jsem si jich. Dvě sotva rozeznatelné postavy, které z boční uličky vešly do zadního dvora *Wild Card*. Tam zdánlivě splynuly s temným stínem domovní zdi. Zadní dvůr byl spíše osvětlený jedinou lampou, ve světle reflektorů kolem projíždějícího auta jsem ale obě postavy rázem uviděla zřetelněji. Byl začátek května a v Kalifornii vládlo nepříjemně chladné počasí. Nerozechvěla jsem se ale kvůli studenému nočnímu vzduchu. Při pohledu na ty dva mě zachvátil nepříjemný pocit. Jejich chování bylo prostě podivně nápadné. To, jak se nervózně otáčeli na všechny strany a jak pak jeden z nich cosi vytáhl z kapsy a podal to tomu druhému...

Měla bych budovu radši obejít a jít předním vchodem? Tomu jsem se schválně vyhýbala, protože touhle dobou se na parkovišti poflakovali všichni ti blbečci z nižšího stupně a hráli si na Rychle a zběsile.

Nesmysl! Nejspíš jsem se jenom poddala vlastní představitosti. Vzhůru ke vchodu!

Vyrazila jsem přes ulici. Když jsem došla blíž, rozpoznala jsem, že je to holka a kluk. Jejich tváře se ještě skrývaly ve stínu, z řeči jejich těl ale čišelo napětí.

„Já už v tom dál nejedu! Je mi fuk, co si myslíš!“

Ta dívka to slovo doslova vyprskla. Při tom hlasitém zvuku jsem sebou trhla a zastavila jsem se na místě. Byl zázrak, že mě ještě nezaslechli. Drobné kamínky štěrků mi křupaly pod converskama.

„Ty nemáš páru, o čem mluvíš!“ řval teď ten kluk.

Rozhodně to nebyla jen tak obyčejná hádka. Dívka o několik kroků ucouvla, aby získala odstup, on ji ale hrubě popadl za ruku. Vytrhla se mu a odklopýtala stranou. V tu chvíli se ve mně vzdemul vztek. Takovou situaci jsem prostě nemohla dál jen tak ignorovat. Než jsem si to stačila rozmyslet, překonala jsem vzdálenost, která nás dělila, a křikla jsem: „Hele! Nech ji laskavě na pokoji!“

Dívka ke mně byla otočená zády, kluk ale zareagoval okamžitě a vstoupil do světla pouliční lampy. Hned mi došlo, že to není nikdo neznámý. Byl vysoký, měl tmavé vlasy a z držení jeho těla vyzařovala arogance. Andrew Carlyle! Ten mi tak scházel. Před pár měsíci ošklivě napálil moji nejlepší kamarádku Cassidy, protože chtěla pomoci jeho ex, aby Andrewa opustila. Chudák Sarah udělala dobře, že ho poslala do háje. Je fakt příšernej!

„Cože?“ štěkl na mě.

Andrew na mě našťavaně hleděl a v očích mu zuřivě jiskřilo. Popošla jsem k dívce a dotkla se jí.

„Jsi v pohodě?“

Otočila se ke mně. Z jejího výrazu bylo zřejmé, že moje podpora v ní vyvolala všechno možné, jen ne úlevu. Působila přinejmenším stejně překvapeně a odmítavě jako Andrew. To, co mi vyrazilo dech, nebylo ovšem její chování, ale to, že jsem ji okamžitě poznala.

„Neplet' se do toho!“ vyjela na mě.

Pootevřela jsem ústa, nevyšel z nich ale žádný zvuk.

Addison Bellová!

Nebyla to jen tak nějaká neznámá holka... kdysi patřovala k mým nejbližším kamarádkám. Neviděla jsem ji už celou věčnost. Chvilí jsem porovnávala obrázek Addison ve své paměti s její podobou v přítomnosti. Jak často jsem se sama sebe ptala, co se s ní asi stalo! A teď jsme tu zcela nečekaně stály tváří v tvář.

Co tady dělá? Navíc s někým jako Andrew Carlyle?

Vesmír má vážně zvrácený smysl pro humor.

Kvůli jejímu temperamentu a tvrdohlavosti jsme se do sebe často pouštěly, protože přesně tyhle vlastnosti jsem s ní sdílela. Podle všeho o ně nepřišla, protože mě v tu chvíli nevrle dloubla prstem do hrudníku.

„Tos nás jako šmírovala?“

Nedokázala jsem vyslovit jediné slůvko, protože jsem měla plné ruce práce s civěním na ni. V posledních letech hodně zkrásněla. Husté černé vlasy jí sahaly dobrý kus pod ramena a rámovaly její úzký obličej s velikýma hnědýma očima a hezky tvarovaným obočím. Její pleť připomínala slonovinu. Měla na sobě široce střižený červený top, který podtrhoval její štíhlou postavu, a přiléhavé černé sako s květinkovým vyšíváním. Čím déle jsem se ale na Addison dívala, tím víc mi připadalo, že

se od dřívějšího hodně změnila a že ta změna vyzařovala z každého vlákna jejího těla. Působila jako vulkán, který mohl v každém okamžiku vybuchnout. Trochu mě tím znejistila.

„Ty ji znáš?“ zeptal se Andrew odtažitě.

Naše pohledy se krátce střetly a všimla jsem si, jak si rychle cosi schoval za záda.

„To je... Lorn,“ řekla Addison bezvýrazně. Z toho, jak se tvářila, se nedalo ani v nejmenším poznat, jestli ji to nečekané setkání zaskočilo tolik jako mě. „Z našeho ročníku.“

Wow. To bylo jako všechno? Byla jsem pro ni jenom spolužačka?

Vždyť jsme na druhém stupni bývaly nejlepší kámošky! Možná už to pro ni ale nic neznamenalo. Koneckonců jsme se neviděly celá léta, ani nemluvě o tom, že bychom spolu třeba prohodily pár slov. Začala si mě měřit, jako by se chtěla ujistit, že jsem doopravdy Lorn Riversová. Díky vytrvalostnímu a basketbalovému tréninku jsem v minulých letech nabrala svaly, a nebyla jsem tím pádem už tak vyhublá jako dřív. Moje sportovní postava byla taky to jediné, co se mi na mně samé líbilo. Moje nudné hnědé vlasy, přibližně stejně dlouhé jako Addisoniny, nebyly zrovna nejmódnější a většinou jsem nosila oblečení, které jsem ráno bez přemýšlení vytáhla ze skříně. Byla jsem prostě ten typ, co má na sobě nejradši džíny a triko.

„Co tady děláš?“ zamumlala lítostivě.

Změna jejího tónu mě trochu popudila. „No... mám tady sraz s kamarádkama,“ odpověděla jsem nejistě.

„Bezva, takže teď máme čas na holčičí pokec nad ká-fem!“ prskal Andrew nevrle. Pomalu přišel blíž. „Radši nám hezky rychle vyklop, co jsi viděla a slyšela, jasný?”

Addison sklopila pohled. „Ztrat' se odsud, Lorn.“

„Co se to tady děje?“ vyptávala jsem se.

„Prostě se do toho neplet,“ sykla Addison.

Rozzlobeně jsem svažila obočí. „Nemám se do toho plést? A nechat Andrewa, aby do tebe strkal, nebo co? Chtěla jsem ti jenom pomoci!“

Jedna moje část toužila rozběhnout se bez okolků k *Wild Card*, ta druhá se ale při pomyslení, že bych tu Addison nechala s Andrewem, cítila strašně. Věděla jsem, co se o něm říká. Je nevypočitatelný a výbušný – to, jak se pomstil Cassidy, to jednoznačně dokazovalo. To, jak ji polil barvou a sprejem jí nastříkal na skříňku slovo *coura*, bylo výmluvné ažaž. Nemohla jsem odtamtud jen tak zdrhnout!

Addison, skoro jako by mi četla myšlenky, mě vzala za ruku a odtáhla mě z Andrewova doslechu. Ztišila hlas a vrhla na mě naléhavý pohled. „Bude pro tebe lepší, když odejdeš. Já už si to s Andrewem vyřídím. Prostě zmiz.“

Než jsem jí stihla odpovědět, objevil se u nás Andrew. Nepřátelsky na mě zíral a ruku pořád okatě schovával za zády. Neměla jsem ponětí, co v ní skrývá.

„Mám tenhle náš malý problém vyřídít?“

Jeho chladný hlas mi naháněl husí kůži.

„Já to udělám,“ opáčila Addison hrubě.

„Lidi, kteří neustále čenichají kolem, z duše nesnáším.“ Andrewův výraz potemněl. „Však víš, co se o takových říká. Nakonec je vždycky někdo umlčí.“

Výhruzně se uchechtl a mně se dech zadrhl v hrdle.

„Lorn teď půjde dovnitř za kámoškama.“ Addison se na mě rozhodně podívala. „Vůbec nic neslyšela, že ne?“

Mechanicky jsem přikývla. Zároveň mi hlavou vířily myšlenky. Proč se Addison a Andrew chovali, jako bych jim šlápla na kuří oko? Co se snažili skrýt? A pokud nechtěli, aby je někdo viděl, proč se setkali takhle na veřejnosti?

Zdržela jsem se ještě chvílku. Nemohla jsem přece nechat Addison s Andrewem o samotě, ne? Kromě náhlé starosti o ni jsem v břiše cítila taky příval šíleného vzteku. Co ji to napadlo, chovat se ke mně takhle přezíravě? A Andrew? Toho bych nejradši pořádně nakopla tam, kam slunce nesvítí, tak, jak jsem se to naučila na kurzu sebeobranu!

„Lorn, prosím,“ naléhala na mě Addison.

Možná to bylo tím úpěnlivě prosebným pohledem, který na mě upírala, nebo možná varovným podtónem jejího hlasu, něco mě ale v tu chvíli přimělo už dál neodporovat. „Tak jo. Jak chceš.“

Vrhla jsem na svou bývalou kamarádku, která pro mě kdysi tolik znamenala, poslední pohled, vydala jsem se ke vchodu do *Wild Card* a vklouzla dovnitř. Ze rtů mi unikl zádumčivý povzdech, který zanikl v hluku uvnitř podniku. Ovšem když jsem vešla, zaplavilo mě tolik vjemů, že jsem vůbec neměla čas o Addison a té podivné příhodě dál přemýšlet.

Bože, tady je ale narváno! S takovou holky z týmu nikdy nenajdu. Přejela jsem pohledem ošoupaná kožená křesílka a změt' barevných židlí kolem kulatých dřevěných stolů a pak jsem se vydala pátrat k místům k sezení

v zadní části podniku. Kolem mě se s námahou pokoušela protlačit servírka s táčem plným nápojů v rukou. Hrozně jsem jí překážela. Zamumlala jsem „Pardon“, které ani náhodou nemohla slyšet, a rychle jsem jí uhnula z cesty.

Škoda, že tu nemáme žádný stálý stůl. *Wild Card* jsme se dlouho vyhýbaly, protože zvenku podnik působil trochu sešle. Ale tenhle zpustlý styl byl prostě cool! Kusy nábytku, které spolu neladily, desky a černobílé tisky na stěnách, žárovky bez stínidel visící ze stropu a spousta pokojových rostlin měly svoje kouzlo a atmosféra tady vevnitř byla vždycky naprosto uvolněná.

Nakonec jsem přece jen našla ostatní u malého stolku poblíž baru. Skupinku už ale tvořily jen tři holky.

Naše kapitánka Kim Reynoldsová mě viděla přicházet a zamávala na mě.

„Lorn, no konečně! Tobě to teda trvalo,“ vyčetla mi.

„Už jsme si začínaly myslet, že tě trenér za trest připoutal k lavičce v šatně a odmítal tě pustit,“ vtipkovala Skylar, která seděla nalevo od Kim. Byla tu i Naomi. Všechny tři si mě měřily zvědavým pohledem.

„Zdržela jsem se dýl, než jsem si myslela,“ řekla jsem neurčitě.

Automaticky jsem se ohlédla směrem k oknům. Venku ale nebylo nikoho vidět...

„A tvých zpráv jsem si všimla až moc pozdě, promiň!“

„No, tak si sedni, ne?“ vybědla mě Kim. Pověsila jsem si bundu přes opěradlo a usadila jsem se vedle ní. Tašku jsem si odložila na podlahu k nohám. Omluvně jsem se na všechny usmála.

„Děsně mě to mrzí. To už všichni ostatní odešli?“

„Všichni kromě nás,“ broukla Skylar.

Upřímně řečeno mi menší skupinka vyhovovala víc, protože to tak bylo osobnější. Obvyklá startovní sestava se skládala z Kim, Skylar, Naomi, Chelsea a mě. Chelsea dneska ale nehrála, protože ležela nachlazená doma v posteli.

„Tak co jsem propásla?“ zeptala jsem se.

„Ále, nic zvláštního,“ řekla Naomi.

„Kim nám zrovna povídala něco o Garetovi, což se k Date-Hour náramně hodí.“

„Co? Jaká Date-Hour?“ zeptala jsem se zmateně.

„Ty sis nevšimla? Rozhlídni se kolem. Od deseti večer tady mají takovou akci ve stylu Happy Hour, slevy jsou ale jen pro páry,“ vysvětlila mi Kim. „Proto je tu takový nátlak.“

Když jsem vcházela dovnitř, nevšimla jsem si žádného plakátu ani ničeho podobného. Nejspíš jsem ale kvůli té záležitosti s Addison nedávala zrovna nejlepší pozor. Kam se ti dva vůbec ztratili? Mělo by mi to být jedno. Byla jsem teď přece mezi svými kamarádkami... Pozorně jsem se rozhlédla kolem. Takže Date-Hour? Ach jo!

A to jsem si myslela, že bych si dneska, když je neděle, mohla trochu odpočinout a přestat přemítat o té milostné záležitosti, která už několik týdnů plně ovládá můj život... a rozhodně ne v dobrém slova smyslu! Zkusmo jsem přejela pohledem okolí. Vážně? Jak mi tahle zaláskovaná atmosféra mohla ujít? Zdálo se, že snad všude kolem sedí párečky, které na sebe vrhaly okouzlené pohledy nebo se divoce otlapkávaly, jako by snad byly

hlavními představiteli nějaké dojemné romantické komedie. U baru povrkával nějaký chlápek na ženu vedle sebe. Před hracími automaty stály dvě holky držící se za ruce a široce se na sebe usmívaly. A taky všude jinde se to hemžilo páry, páry a zase jenom páry! Už po rozhovoru s trenérem Maxwelllem ve mně zůstával jen zbyteček příjemného pocitu po vyhraném zápase a teď ještě tohle? Pche! Ten příjemný pocit se mi teď v břiše scvrkl do velikosti hrášku.

„Hezký, co?“ povzdechla si Kim. „Takže, kde jsem to byla? No jasně: Gareth! Jak ten mi chybí!“ Zastrčila si pramen svých hnědých vlasů za ucho a do tváře se jí vloudil roztoužený výraz. „Nejsme spolu zas tak dlouho, dokázala bych o něm ale mluvit celé hodiny. Je prostě božský!“

„Jo, to jsme si všimly,“ ušklíbala se Skylar, pak se ale usmála. „Protože už o něm fakt meleš celé hodiny.“

„To není pravda!“ durdila se Kim.

„Ale jo,“ přisadila si Naomi. „Dokonce nám ukázala album v mobilu, které pojmenovala Gareth McKus, Lorn.“

Dobře, při téhle poznámce jsem se rozesmála taky.

„Garet McKus?“ zopakovala jsem po ní s pobaveným úšklebkem.

„Chceš ho taky vidět?“ ptala se horlivě Kim.

Naše kapitánka pro takové okamžiky přímo žila. Kim nejen milovala drby o ostatních, ale taky se ráda rozpovídala o svém vlastním milostném životě. To už jsem dřív ostatně párkrát na vlastní kůži zažila. A to přitom před Garetem všechny kluky odepsala.

„Proč ne, jestli ti pak bude chybět míň,“ zamumlala jsem sarkasticky. Skylar a Naomi se rozesmály.

„No tak jo, už mi to došlo,“ ohradila se Kim uraženě.

„Víte, co chybí mně?“ ozvala se Naomi. „Filipíny. Od té doby, co jsme se s rodinou před pár lety přestěhovali do Newfortu, vidím svoje příbuzné jenom o svátcích. Je to děsná škoda.“

„Máš přece nás!“ vmísila jsem se do hovoru. „A když už je řeč o našem týmu, promiňte mi ten blbej faul. Vůbec nevím, co to do mě vjelo. Skylar, nechtěla jsem tě takhle vyignorovat jenom proto, abych se dostala k míči. To ode mě byla pitomost.“

„Ale, to neřeš,“ mávla Skylar dobrosrdečně rukou.

Na chvíličku ve mně vzklíčila naděje, že se mi úspěšně povedlo přejít od lásky k basketu, vypadalo to ale, že Kim ještě neskončila. Teatrálně si povzdechla.

„Kdyby tu byla Chelsea, tak by se na ty fotky kouknout chtěla!“ poznamenala mrzutě.

„Jasně, a nejen že by se na ně koukla, rovnou by ti z nich udělala svatební album,“ dobírala si ji Skylar.

My dvě jsme si vyměnily pohled a já se musela široce usmát. Se Skylar jsme se poznaly na mimořádném tréninku našeho basketbalového týmu v prváku a hned jsme si padly do noty. Skylar totiž měla stejný smysl pro humor jako já.

„No koukněte!“ Kim si nás dovedně nevšímala a ukazovala na pár u stolu vedle. Kluk, který u něj seděl, si právě s hlasitým vrzáním posouval židli, aby své vyvolené mohl dát ruku kolem ramen. Dívka se k němu přituli-la. Kim si při pohledu na tu scénu dojatě povzdychla. „No není to sladký?“

„Je to kýč,“ okomentovala jsem to.

V tu chvíli nás přerušila servírka, která se ptala, jestli si dáme ještě něco k pití. Ostatní měly skleničky napůl plné, a tak jsem si objednala colu. Z teplého, trochu zatuhlého vzduchu ve *Wild Card* jsem dostala pořádnou žízeň. Kromě toho tu bylo tak hlučno, že mi začalo hučet v uších a musela jsem se naklonit dopředu, abych ostatní líp slyšela.

„To je láska!“ rozplývala se Kim.

Protočila jsem oči. Tohle zpropadené slovo. Láska. Jako kámen, který uvede do pohybu lavinu. V následující půlhodině nám Kim vnucovala svoje flirtovací tipy tak dlouho, až Naomi nakonec slavnostně prohlásila, že do příští Date-Hour si taky najde nějakého sladkého týpka, se kterým bude moct ucucávat koktejly, a Kim potěšeně přikývla. Dokonce i Skylar se trochu otevřela a svěřila se ostatním s informací, že ona a její přítelkyně Charlotte uvažují o tom, že se před vysokou sestěhují. Byla to pro ni velká věc a ostatní to taky řádně probraly. Kim ten nápad připadal báječný, Naomi byla ale poněkud skeptická.

Nikomu nepřipadalo divné, že jsem celou dobu mlčela. Měla jsem radost, že se ostatní dokážou tak bezstarostně bavit o svých pocitech a plánech do budoucna, protože mi na jejich štěstí doopravdy záleželo. Šlo jen o to, že mně osobně se v těchhle srdečných záležitostech zrovna dobře nevedlo. Nemohla jsem jim v žádném případě říct, jak se věci doopravdy mají: že já, Lorn Riversová, jsem nešťátně zamilovaná do někoho, kdo moje pocity nikdy nebude opětovat.

Protože už své srdce dal někomu jinému.

Zamyšleně jsem se kousla do dolního rtu. Sakra, to je tak nespravedlivé, že si člověk nemůže vybrat, do koho se zamiluje. A že tyhle pitomé pocity ho pak neustále trýzní.

Moje nejlepší kamarádka Cassidy by o tom taky mohla vyprávět. Zamilovala se do kluka, který představoval číslo jedna na jejím imaginárním seznamu těch, s kterými by nikdy v životě nerandila: do Coltona Danielse, bývalého sériového lamače srdcí. Slovo bývalý je tady důležité. Colton a Cassidy si byli navzájem protivní, dokud jim nečekané zamilování neudělalo čáru před rozpočet. Jako by tomu chtěl samotný osud. Takhle představa se mi vlastně docela líbila. Měla jsem v sobě beznadějnou romantičku, kterou jsem ovšem momentálně zatracovala.

„Hele, Lorn.“ Skylar do mě lehce štouchla loktem. „Teď jsi na řadě ty. Všechny jsme to vybalily. Tak ven s tím!“

Já to tušila. Nebylo úniku.

„Není co vyprávět,“ zabručela jsem rozpačitě.

„To se ti ani nikdo nelíbí?“ vyptávala se Naomi.

„Ale holky,“ vložila se do toho Kim. „Kdybyste byly nešťastně zamilované, taky by se vám o tom nechtělo mluvit.“

Na okamžik jsem úplně ztuhla. Kim byla kromě Cassidy jednou z mála lidí, kteří o mých neopětovaných pocitech k mému idolovi věděli. A to jsem se jí s nimi ani dobrovolně nesvěřila! Kim a její nejlepší kámoška Summer před pár týdny narazily na moje tajemství omylem. Od té doby jsem měla neustále strach, že jedna z nich tu časovanou bombu odpálí. Kdyby existovalo kouzlo na vymazání paměti, už dávno bych ho na obě seslala!

Střelila jsem po Kim vražedným pohledem, aby už sakra nic víc neříkala. Jestli prozradí jeho jméno, bude to katastrofa! O mých neopětovaných citech se nikdo za žádných okolností nesmí dozvědět. Protože dokud zůstanou, kde jsou – tedy uzamčené v mém srdci –, můžeme být aspoň dál kamarádi. To jsem si úspěšně namluvila. Přátelství je přece lepší než vůbec nic, ne?

„Ale ne, nešťastná láska?“ zeptala se Skylar ustaraně, zatímco já jsem dál zarytě mlčela. „Nechceš si o tom popovídat?“

Popovídat si o tom? Ne, díky! Mlčela jsem jako ryba.

„Povíš nám, kdo to je?“ vyptávala se Naomi zvědavě.

Můj puls neustále zrychloval a cítila jsem, jak mě zachvacuje panika. Možná to bylo k smíchu, nemohla jsem o tom ale s holkama mluvit, i když bych ráda. Zrovna jsem se totiž rozhodla, že budu celou tu zamilovanost prostě ignorovat, dokud se nerozplyne jako pára nad hrncem. Popsat ji slovy by znamenalo, že se stane opravdovou. *Mysli, Lorn! Honem nějakou výmluvu!*

„To jsem si jen tak tipla,“ zařadila Kim zpátečku.

Vyměnily jsme si rychlý pohled a já jsem si všimla, jak hrozně ji mrzí, že mě dostala do takové situace. Už bylo načase, aby to dala zase do pořádku!

„Znáte přece naši Kim,“ utrousila jsem a nasadila nepřesvědčivý úšklebek. „Je pořád samá srandička!“

„Lorn, jestli je ti to nepříjemné, nemusíš nám nic říkat,“ pronesla Skylar jemným hlasem. „Ale jsme tu pro tebe, jasně? Jsme přece tým.“

„Já... No...“ Bylo mi těžko u srdce. Nechtěla jsem nikoho obelhávat. Zatímco se můj mozek snažil najít nějakou

ucházející odpověď, ovládl moje tělo instinkt prchnout. „Musím na záchod!“ vyhrkla jsem. Rychle jsem vstala a prokličkovala jsem mezi stoly do zadní části *Wild Card*, kde byly schody do sklepa. Do háje!

Proč Kim prostě nedržela klapačku?

V místnůstce před záchody jsme se opřela zády o zed' a zhluboka jsem se nadechla. Ne, Kim za nic nemohla. Měla pravdu.

Vždyť já jsem vážně nešťastně zamilovaná.

Do Theodora Griffina z mého ročníku.

Zrovna do Thea!

Do kluka, od něhož bych v soutěži *Miss Friendzone* dostala pohár za první místo. Přitom jsem si víc než dva roky nepřála nic víc než ho skutečně poznat. V posledních týdnech jsme se doopravdy spřátelili, protože je bratranec Cassidyina kluka Coltona. Nemohla jsem uvěřit svému štěstí – dokud jsem nezjistila, že Theo už do někoho zamilovaný je.

Od té doby byla v mém srdci prasklina a hrozilo, že se pod každodenním tlakem, který jsem si sama vytvářela, může kdykoli rozskočit na kusy, jako když se roztříští sklenička.

Rozčileně jsem popošla k jednomu z umyvadel, rozpustila jsem si vlasy a prohrábla si je rukama. Chvíli jsem sledovala svůj smutný obličej, povzdechla jsem si a stáhla si vlasy zase do ohonu. Kéž by můj život byl stejně jednoduchý a nekomplikovaný jako tenhle účes. Ale ne! On to musel být spletenec citů a problémů! Jestlipak se teď ostatní baví o mně a mém divném chování? Ten můj odchod byl pěkně nápadný... ale mám být upřímná?

Radši bych měla týden v kuse děják než třeba jen chvíli mluvit o svých citech k Theovi – a to děják z duše nenávidím.

Kdysi jsem věřila, že vyhrát v basketu je to největší štěstí. Ale každý, kdo kdy vyhrál něco, na čem doopravdy záleží, ví, že si člověk v takových chvílích uvědomí, že vítězství není zdaleka všechno. A že existují u věci, které člověk díky tvrdému tréninku a vytrvalosti získat nemůže.

Třeba srdce kluka.

Snažila jsem se uklidnit kolotoč myšlenek ve své hlavě. Tolik sebelítosti by snad pro jeden večer stačilo! Navíc jsem vlastně měla v životě docela kliku. Měla jsem skvělou nejlepší kámošku, basketbalový tým a svou milovanou rodinku. To přece není žádná samozřejmost. Je zvláštní, že i když je člověk obklopený takovou spoustou lásky, pociťuje v srdci touhu po něčem dalším, něčem... jiném. Do háje s nešťastnou láskou!

Kapitola 2

Druhý den ráno jsem byla vyřízená, protože jsme ve Wild Card byly skoro až do půlnoci. Pak jsme se Skylar jely nočním autobusem domů. Nebyl to tak dobrý nápad, jak jsme si myslely, protože dneska ráno jsme všechny musely brzo vstávat. Kvůli nadcházejícímu basketbalovému turnaji středních škol totiž trenér Maxwell zařadil mimořádný ranní trénink. Normálně jsem vždycky už při prvním zazvonění budíku čile vyskočila z postele, když po mně ale dneska vyžadoval, abych se probrala, jen jsem nevrle zašátrala po mobilu, stiskla tlačítko ‚odložit‘ a přetáhla si peřinu přes hlavu. Myšlenky mi už ale nedopřály ani minutu klidu a v duchu se přede mnou zase vynořila Addison. V hlavě jsem si znovu přehrávala naše shledání. Takhle jsem si to teda nepředstavovala. Vždycky jsem si myslela, že pokud se naše cesty ještě někdy v budoucnu zkříží, bude to nejspíš náhodou, třeba v naší někdejší oblíbené kavárně na promenádě u pláže. Čekala jsem rozpačité úsměvy a veselý rozhovor o starých dobrých časech.

Kéž by! Andrew a Addison měli prsty v nějaké křivárně. Ona se ke mně sice nechovala tak hnusně jako Andrew, ale... a dost! Přece si hloubáním o Addison Bellové nenechám zkazit celý den!

Léto po ukončení druhého stupně mělo být výjimečné. Cassidy, Addison, ještě jedna holka jménem Nora a já jsme byly nejlepší kámošky. Chtěly jsme si dělat plány ohledně střední, společně se těšit na budoucnost a snít o tom, co všechno spolu my holky ještě zažijeme. Nic z toho nakonec nebylo a během těchhle prázdnin se úplně všechno změnilo. Nora, která do té doby byla díky svému klidnému a veselému vyzařování tou nejpozitivnější členkou naší party, se na nás zčistajasna vykašlala, když se její rodina odstěhovala. Prakticky přes noc se naše čtyřka rozpadla. Nejdřív z mého života zmizela Nora a o něco později i Addison. Věděla jsem, že Addisonina rodina po těžké autonehodě před začátkem prváku bojovala se spoustou problémů. Addison nastoupila na střední o několik týdnů později a totálně se od nás odstříhla. Cassidy a já jsme se s ní několikrát pokusily sblížit. Jenže s kamarádstvím se to má takhle: nemůžete nikoho nutit, aby byl váš kámoš. A to jsme já i Cassidy časem musely uznat. Ze čtyř kamarádek byly rázem dvě.

Právě proto pro mě Cassidy tolik znamenala. Od školky se mnou přestála všechny nesnáze a znala mě lépe než kdokoli jiný. Obě jsme byly nezdolné a nic nás nemohlo rozdělit – a toho jsem se držela zuby nehty.

Prudce jsem sebou trhla, když jsem zaslechla, jak dole někdo dupe, nejspíš cestou do koupelny. Tak moment! Kolik je vlastně hodin? Vystřelila jsem z postele.

Dvojčata ještě na sto procent spí. Hlasité chrápání, které se rozléhalo domem, to potvrzovalo. Moje malé sestřičky si na brzké vstávání nepotrpěly... Bryce naproti tomu jo. Popadla jsem pár kousků čistého oblečení a tryskem vyrazila jsem z pokoje. Stihla jsem ještě zahlédnout, jak se dveře koupelny dovřely. To snad není pravda!

„Bryci!“ zařvala jsem co možná nejtišeji. „Okamžitě otevři.“

„Ani mě nehne,“ ozvala se pohotová odpověď zevnitř.

„Moc dobře přece víš, že po ránu nemáš blokovat koupelnu! Dneska brzo odcházím, mám trénink! Slyšíš?“

Naštvaně jsem tiskla nos na zavřené dveře.

„Tak to máš blbý,“ zaslechla jsem říkat svého bratra. Pak pustil sprchu.

„Musím na trénink, ty pako!“ zavrčela jsem.

Nejspíš mě už ale přes tekoucí vodu neslyšel... Jak já svoje sourozence někdy nesnášela! Tohle mám za to, že jsem se pro jednu vykašlala na svoji milovanou ranní rutinu.

Život v naší rodině občas připomínal zoo: byl hlasitý a chaotický. Co jsem taky sakra čekala jiného od sedmnáctiletého pubertáka, kterému víc záleželo na stylingu účesu než na tom, aby bral ohled na svou vlastní sestru? To mu teda oplatím!

To mám za to, že jsem si chtěla pár minut přispat! Poráženě jsem se odvěkla do svého pokoje, abych se mohla v klidu obléct. Vklouzla jsem do džínů a přes hlavu jsem si přetáhla modrý svetr. Konečky prstů jsem si pročísla vlasy. Skloubit sport, školu a rodinu občas nebylo úplně lehké. Rodiče mě v mých koníčcích vždycky podporovali.

Nejdřív když jsem na druhém stupni chvilku hrála fotbal, a teď i v mojí opravdové vášni, basketu. Svoji pozice rozehrávačky jsem se nehodlala za nic na světě vzdát!

Když jsem si vypila kafe a spořádala velikou misku cereálií, naskládala jsem nádobí do myčky, popadla svůj batoh a vyšla z domu. Sportovní tašku jsem si už včera večer hodila do svého zeleného opelu, abych ji nezapomněla. Na tohle auto jsem si pracně našetřila díky všemožným brigádám, a když jsem udělala řidičák, mohla jsem si ho díky příspěvku babičky a dědy koupit. Bylo na něm vidět, že jsem v pořadí už jeho čtvrtá majitelka, bylo to ale spolehlivé auto. Zatímco jsem nastupovala a startovala, uvažovala jsem o tom, kdy bude nejlepší říct Cassidy o té věci s Addison.

Možná během některé přestávky, když si ji zrovna nezabere její kluk Colton? Během školního dne byli ti dva v každé volné chvílce přilepení jeden k druhému. Takové to asi je, když jste v páru. Člověk chce s tím druhým trávit každou chvíličku – naši byli úplně stejní. Neustále jsem jim musela dělat au-pairku, když spolu vyráželi na randíčka. Je trochu deprimující, když mají rodiče aktivnější milostný život než jejich náctiletá dcera.

Přesně ve třičtvrtě na sedm jsem zaparkovala na parkovišti před Newfortskou střední a vystoupila jsem. Přes rameno jsem si přehodila batoh a do ruky vzala sportovní tašku. Naše škola vypadala v podstatě stejně jako každá jiná střední v Kalifornii: menší stavby se spojovaly s hlavní budovou a připomínaly větve vyrůstající z kmene stromu. Na školních pozemcích, které sestávaly z několika trávníků, se kromě chodníků a míst k sezení

rozprostíralo i sportovní hřiště a k němu náležející tribuny. Kromě sportovní haly patřil ke škole ještě plavecký bazén a velická aula s divadelním jevištěm. Touhle dobou se tu pohybovalo jen málo studentů. Některé z nich jsem znala, protože podobně jako já byli součástí nějakého kroužku nebo klubu. Členové těchto skupinek se často scházeli ještě před první hodinou, aby se mohli po ránu pozdravit a třeba si i trochu popovídat. Zamávala jsem na skupinu holek ze sboru, které právě společně vystupovaly z mercedesu.

Zamyšleně jsem pokračovala k hlavní budově a boční chodbou směrem ke sportovní hale. Pitomý trénink v pondělí ráno! Měli jsme samozřejmě pevně dané dny, kdy probíhaly týmové tréninky, a scházeli jsme se i před vyučováním, momentálně byl ale trenér Maxwell dost přemotivovaný. Občas k tomu všemu jen tak spontánně přidal další hodinu a udělal nám tím v plánech totální chaos. Single chlápek, kterému táhlo na čtyřicet a doma neměl ani mazlíčka, nejspíš neměl nic lepšího na práci. Pořád přece tvrdí, že trenérství pro něj od doby, kdy si poranil koleno a přestal sám aktivně hrát, znamená úplně všechno.

No jo! Do toho, do toho, do toho, Newfortští mloci!

To jméno by rozhodně ještě chtělo vypilovat. Moc respektu v soupeřích nevyvolávalo, jenže mloků bylo v Kalifornii asi tolik jako písku u moře.

V holčičí šatně jsem narazila na Kim, Skylar a Naomi. Stejně jako já chodily ony tři mnohem dřív, než bylo nutné. Což možná souviselo s tím, že jsme se trenéra Maxwella potají obávaly víc než všichni ostatní. Jeho

vyčítavé proslovy byly legendární a nade vše si cenil svých pravidel. První z nich znělo: člověk nemůže nikdy přijít příliš brzy. Ostatní holky se zrovna převlékaly – na tréninky jsme obvykle nosily obyčejné sportovní oblečení, a ne dresy –, a když mě uviděly, vesele mě pozdravily. Oplatila jsem jim to, našla jsem si volné místo na lavičce a začala jsem se taky převlékat. Co se basketu týče, bylo na Newfortské střední jen naše holčičí družstvo. Mezi kluky se nenašlo dost hráčů, kteří by měli chuť sestavit tým. Čistě teoreticky k nám mohli chodit i kluci – minimálně neexistovalo žádné pravidlo, které by to zakazovalo –, až do teď o to ale žádný neprojevil zájem. Možná proto, že jiných nabídek bylo dost. Newfortská střední byla totiž známá sportovním duchem, který tu vládl ve všech možných disciplínách. Často k nám přicházeli reportéři z místní televize nebo radia, aby informovali o šachových turnajích, lakrosových utkáních, plaveckých mistrovstvích, wrestlingových zápasech nebo dnech vědeckých projektů.

O něco později se už sešel celý tým a v hale jsme se pustili do obíhání tradičních zahřívacích koleček. Trenér Maxwell se zdál mimořádně špatně naložený, protože každému, kdo si dovilil třeba jen ceknout, napařil trestné kolo navíc. Se svou vysokou postavou, výrazně řezanou čelistí a mohutným nosem připomínal trochu drsného trenéra z nějakého bootcampu, se kterým rozhodně není radno se pouštět do křížku. Ale právě tohle poněkud drsné vyzařování, kterým z nás chtěl vykřesat co nejlepší výkony, pro něj bylo typické. Měl srdce na správném místě a podporoval nás, kde jen to šlo.

S úšklebkem jsem pokračovala v rozcvičce. Do toho, do toho, do toho! Jojo, je to tak.

Ještě před tím, než zazvonilo na první hodinu, jsem už s výbornou náladou běžela ke své skříňce v přízemí. Vyhlídky na hodinu anglické literatury mě ovšem trochu zkrušovaly. Učební metody paní Olsenové se zasekly v minulém století. Používala takovou staromódní hůlku a často s ní hlasitě skřípala o tabuli, aby zdůraznila to, co právě říká. Momentálně jsme se zabývali *Pánem much* a jí vůbec nevadilo pořád dokola analyzovat jednu a tu samou kapitolu. Brzo tu knížku budu znát z paměti a vsadila bych se, že by ani paní Olsenová nedokázala vysvětlit, k čemu je něco takového dobré.

S povzdechem jsem si za chůze stáhla vlasy do volného ohonu, protože jsem je měla ještě vlhké ze sprchy, a navolila jsem na zámku své skříňky správnou číselnou kombinaci. Vytáhla jsem z ní sešity na literaturu, nacpala do ní sportovní tašku a zabouchla dvířka. Jediný pohled na nástěnné hodiny v chodbě mi prozradil, že vyučování začne až za pár minut. Pokračovala jsem v cestě, ale až příliš pozdě jsem si uvědomila, že jsem vběhla přímo do cesty Theovi, který se právě potýkal se svými věcmi. Batoh si vyndal ze skříňky a položil ho na zem. Vypadalo to, že něco hledá. Horečně jsem přemýšlela, co říct, abych se vyhnula připitomělému nervóznímu žvanění.

Theo zvedl hlavu a usmál se na mě. Už jsem nemohla zůstat stát opodál. Theodor Griffin a jeho odzbrojující úsměv. Kluk, do kterého jsem byla dva roky zamilovaná.

Ještě pořád si přesně pamatuju, jak se Theo tenkrát objevil na hodině dějepisu, kde jsem ho viděla poprvé. Dějepis byl pro mě vždycky nejvíc nenáviděný předmět. Stála jsem zrovna před třídou a přednášela referát. Ze samé nervozity mi bylo na zvracení a měla jsem pocit, že každou chvíli omdlím. Cokoli spojeného s dějákem mi vždycky připadalo šíleně těžké, nedovedla jsem si zapamatovat data a neuměla jsem vysvětlovat spojitosti mezi historickými událostmi. Zatímco jsem bojovala sama se sebou a pokoušela se ze sebe něco kloudného vypravit, začal mě pan Bardugo dost drsně plísnit. Že prý zdržuju výuku a ať už konečně něco řeknu, jinak že mi napaří špatnou známku, a možná mě nechá dokonce propadnout. Fakt sympaták, ten náš dějepisář. V tom okamžiku se dveře rozletěly dokořán a dovnitř vkročil Theo. Všechny oči v místnosti se upřely na něj. Omluvil se, že jde pozdě, a vysvětlil, že ho právě přesunuli do třídy pana Barduga, protože na začátku školního roku se mu do rozvrhu vloudila chyba. To se na našem sekretariátu stávalo celkem často. Pan Bardugo Theovi stejně vynadal za to, že jde pozdě, on se ovšem nenechal vyvést z míry. Posadil se na prázdné místo v první řadě a zvědavě se na mě podíval. A něco v jeho výrazu způsobilo, že jsem se uklidnila i já. Moje panika se stáhla do toho nejzazšího růžku mého vědomí a informace, které jsem se kvůli referátu pracně naučila, se mi znovu vynořily v hlavě. Theův přátelský, přívětivý obličej mi v té třídě připadal jako kotva. Naše pohledy se nečekaně střetly a on se na mě napůl usmál. Moje srdce udělalo kotrmelec a já hluboko v sobě ucítila něco, co tam předtím

nebylo. Zauzlovaný jazyk se mi konečně uvolnil a referát se ze mě vyřinul jako velká voda. Nevěděla jsem, koho to překvapilo víc – jestli pana Barduga, nebo mě. Bylo to poprvé, co jsem z dějáku dostala béčko.

Můj nejoblíbenější předmět byl pořád tělocvik, ale hodiny pana Barduga byly díky Theovi snesitelnější. Můj prvák byl do té doby fajn – zvláště díky tomu, že jsem měla Cassidy –, jenže Theo ho zvládal mnohem líp, než bych to já kdy svedla. Během chvíličky si získal sympatie svých spolužáků i učitelů. Zničehonic byl úplně všude. U stolu populárních lidí v jídelně, na chodbách, vždycy obklopený hloučkem kamarádů a v první řadě při každé školní akci. Pokaždé, když jsem se ho pokusila oslovit nebo se dostat do jeho blízkosti, mě někdo předběhl. V nějaké chvíli jsem se spokojila s tím, že ho budu pozorovat z dálky a během dějepisu po něm pokradmu pokukovat.

Bohužel jsem nebyla jediná holka, která dávala najevo, že o něj má zájem.

Co jsem ale čekala?

Byl to Theodor Griffin.

Vtipný, přátelský a nehorázně sladký.

Měl úzký obličej s výraznou čelistí a nápadným nosem. V kombinaci s jantarovýma očima a kudrnatými hnědými vlasy vypadal Theo celkově dost dobře. Jeho poznávacím znamením byl obnošený kožený klobouk, kterých si ale kvůli pravidlům Newfortské střední během vyučování musel sundávat. Možná proto byl neustále rozčuchaný. Vlasy mu sahaly pořádný kus pod uši a jeden zatoulaný pramínek se mu neustále pletl do obličeje. Jak

často jsem si představovala, že bych mu ho z čela sčísala? Bože, měla jsem dokonce deník plný blouznění a denního snění o Theovi. Moje patnáctileté já do něj bylo úplně zblázněné. Tyhle pocity ve mně byly ještě pořád přítomné, trochu se ale proměnily. Mezitím mi došlo, že u něj nikdy nebudu mít šanci. Když se na mě dneska usmál a ve tvářích se mu přitom udělaly dolíčky, sevřelo se mi srdce, cítila jsem ale taky určitou smířenost s věcmi, které jsem nemohla změnit. Otázka byla jen, jak na své pocity vůči němu konečně zapomenout? Určitě ne tím, že bude stát tak blízko u mě, že budu cítit jeho vodu po holení. Dneska měl Theo na sobě jednoduché modré tričko, které člověku skýtalo prima pohled na jeho šlachovitě, svalnaté paže. Griffinovi měli za městem ranč a věděla jsem, že tam Theo každý den vypomáhá. Zvedat balíky sena a pytle s krmivem byla úplně jiná posilovna. Theo byl navíc náhradník školního fotbalového mužstva.

Proč se prostě nedokážu uvolnit? Randění a všechno to kolem se hrozně přeceňuje! Tyhle pitomé společenské normy, které předepisují, že ve čtrnácti musí člověk dostat první pusu nebo že v prváku musí mít první vztah. A to ani nemluvím o tom, jaký je skandál být ještě v sedmnácti panna. V tomhle věku si člověk už tak láme hlavu s milionem věcí, tak proč navíc ještě tenhle tlak? Chtěla jsem se prostě bavit s kamarádkami, zvládnout školu a užívat si život. Když jsem si představila, jaký povyk se dělá kvůli Jarnímu plesu, měla jsem chuť skočit z nejbližšího mostu! Do tohohle plesu, který naše městečko tradičně pořádalo v tanečním sálu radnice, zbývaly ještě dva týdny. Hned potom začínaly prázdniny a na

ty by se člověk měl přece těšit mnohem víc než na tuhle pitomou tradici! Místo toho, aby se lidi učili na zkoušky, a mohli si pak náležitě užít prázdniny, si všichni hledali jako splašené slepice někoho do páru. Miliony plakátů, které všude visely, byly jako vymývání mozku. Každý den mě to dokázalo znova vytočit. Pohled mi padl na jeden z těch plakátů, který měl Theo přelepený přes celou skříňku. Taková kravina!

„Mohla bys mi pomoci? Nemůžu ho dostat dolů!“ sopltil, zatímco jsem chvíli postávala vedle něj a na několik vteřin na něj jen tak toužebně zírala. *Contentance, Lorn!* To by alespoň řekla naše francouzská sousedka paní Perrinová.

Zhluboka jsem se nadechla, natáhla ruku a jedním prudkým pohybem plakát strhla. Na Theově skřínce zůstalo pár cárů papíru. Křiklavé plakáty visely všude a ozdobným písmem na nich byly vyvedené informace o místě, čase a dresscodu Jarního plesu. A v pozadí byla samozřejmě konvalinka, symbol plesu. Bingo. Byl to příšerný kýč a exemplář v mojí ruce vypadal v potrhaném stavu mnohem lépe. Člověk si mohl představovat, že ho na protest zřídil nějaký rebel. *Liberté totale!*

„Díky,“ zamumlal Theo. Zvedl ze země batoh, ve kterém se předtím přehraboval. „Už jsem si říkal, že to zkusím nůžkami, jenže to by mě ředitel určitě obvinil, že se chystám poškodit majetek školy.“

Zvedla jsem ruku se zaťatou pěstí.

„Tak to máš kliku, že je tvoje kámoška Wonder Woman!“

Theovi pobaveně zajiskřilo v očích. „A kde máš kostým? Nechceš si ho náhodou vzít na ples místo šatů?“

Při představě sebe samé v šatech jsem se musela uchechnout.

Svraštil obočí. „Čemu se směješ?“

„Ale ničemu,“ řekla jsem spěšně.

„Je na mně něco vtipného?“ ptal se s hranou pobouřenosti. „To kamarádi nedělají, Lorn!“

Kamarádi k sobě ani vzájemně nic necítí. Naprázdno jsem polkla. „Bud' rád, že neumíš číst myšlenky,“ zamumlala jsem potichu. „Nechceš vědět, na co myslím.“

„Cos říkala?“ chytil se toho.

Donutila jsem se nasadit nezúčastněný výraz a ukázala jsem na podlahu. „Ty plakáty jsou fakt všude, co? Fuj!“

Navíc, když se to vezme doslova, není označení *Jarní ples* vůbec správné. Měsíc končil uprostřed týdne a akce připadala na první červnový víkend. Takže to jméno bylo vážně úplně pitomé!

Theo mrzutě pokývl. „Já to šílenství kolem těchhle akcí prostě nechápu,“ řekl věcně. „Tancovat se dá jít kdykoli, na to přece nepotřebujeme nějaký přiblblý Jarní ples.“

„Takže se ti tam nechce?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Kdyby šlo jenom o mě, tak bych nešel“ prohlásil Theo výsměšně.

„To zní, jako bys neměl na vybranou.“

Theo na mě vrhl krátký pohled a pak se otočil zpátky ke svojí skříňce.

„Pár holek uzavřelo sázky na to, které se podaří přimět mě, abych ji pozval,“ zamumlal. Theo otevřel skříňku, vytáhl z ní učebnici matematiky, strčil si ji do batohu a ramenem skříňku zase zavřel. „Je teprve začátek

týdne... ještě nezačala ani první hodina, a mě už pětkrát nějaká přepadla, Lorn.“

„Tak tohle laskavě rozved“, pobídla jsem ho pobaveně.

Zase se na mě podíval a zatvářil se smrtelně vážně. To, jak se mu mezi obočím dělala vráska, bylo naprosto rozkošné. Musela jsem vši silou potlačit povzdech.

„Na parkovišti se mi jedna holka posadila na korbu auta a prohlásila, že jestli ji nepozvu na ten ples, zahájí stávku a zůstane tam,“ vyprávěl mi Theo naštvane. „Další na mě čekala u vstupu do hlavní budovy a málem mi vykecala díru do hlavy. Pak jsem se stavitel v jídelně, protože jsem si chtěl dát džus, a holka přede mnou všechny vykoupila, jenom abych se s ní musel bavit.“

Přibouchl dveře skříňky a prohrábl si vlasy.

„Jestli to takhle půjde dál, asi mi z toho přeskočí!“

„Tak proč prostě někoho nepozveš?“

Theo si odrkl. „Jako by to bylo tak lehké.“

„Musí přece existovat někdo, koho bys chtěl pozvat.“

V tu chvíli jsem měla sto chutí vlepit si pohlavek, jeho výraz ale mluvil za vše. Někdo takový rozhodně existoval. Theo se nervózně kousl do spodního rtu a mlčel. Mezi námi se rozhostilo podivné ticho.

„Tak vyhleš školním rozhlasem, že v den plesu máš v plánu výlet k Velké čínské zdi,“ navrhla jsem mu. „Nebo si dej trošku česneku a tak týden se nesprchuj, to se roznese, že seš nechutnej.“

To ho donutilo trochu se pousmát. „To by bylo dobrý.“

Měla bych už radši jít, než ho napadne zeptat se mě, jestli už jsem s někým domluvená, a když jo, tak s kým. Ale právě když jsem se chtěla otočit, popadl mě

znenadání za levou paži. „Támhle jde Ayla! Lorn, pomoz mi. *Prosím tě!*“

„Hele, ne každá si na tebe brousí zuby,“ zamumlala jsem.

Když se mě dotkl, cítila jsem se okamžitě úplně jinak. Moje soustředění bylo to tam. Nadechla jsem se a vykroutila jsem se mu.

Škola pro mě už dlouho nebyla jediné mučení.

„Ahoj, Theo!“ zašvitořila Ayla. Pak si všimla mě. „Lorn.“ Z jejích úst znělo moje jméno jako nadávka.

Ayla a já jsme se znaly jen od vidění. Byla to partačka Kim, neustále spolu někoho drbaly. Kim ráda mluvila o ostatních, zatímco Ayla každému, koho to nezajímalo, vykládala o svém africko-francouzském původu a dalších detailech ze svého života. S výraznými brýlemi vypadala trochu jako šprtka, to bylo ale jenom zdání, protože když pohodila svými bujnými černými loknami, stala se z ní rázem učiněná profesionálka ve flirtování. Plachá a rezervovaná byla dvě přídavná jména, které by v Aylině přítomnosti nikdo nikdy nevyslovil.

„Za chvíli začíná vyučování. Co chceš?“ zeptala jsem se.

„Od tebe? Vůbec nic,“ řekla nepřátelsky. „Theooooo?“

„Není hluchej. Stojí přece přímo vedle nás.“

„Theo nepotřebuje tiskovou mluvčí,“ sykla Ayla hrubě. „Ale dobře, klidně si tu stůj.“ Protlačila se kolem mě a pustila se do Thea. „Chtěla jsem se tě narovinu zeptat, jestli se mnou půjdeš na Jarní ples. Víím, že zatím s nikým domluvený nejsi, a chci tě ujistit, že jsem perfektní volba.“

„Nebyla jsi domluvená s Johnem z našeho ročníku?“ nadhodila jsem. Náhodou jsem zaslechla, jak se jí minulý

týden na chodbě před chemií zeptal a ona bez zaváhání souhlasila.

Ayla odmítavě mávla rukou. „To už je pasé. Řekněme prostě, že mezi námi nebyla ta správná chemie.“

„Vtipný,“ zamumlala jsem.

Náramně by mě zajímalo, jak přišla na to, že mezi ní a Theem to bude jinak. Ayla ale měla pravdu. Theo vážně uměl mluvit sám za sebe. Já jsem ostatně nikomu skákat do řeči nechtěla, ale podle toho, jak se choval před jejím příchodem, s ní na ples nechtěl – a odmítnutí by měl člověk nejspíš vyslovit sám, no ne?“

„Ne, děkuju,“ odpověděl Theo taky narovinu. Pokoušel se to říct zdvořile.

„Jak ne?“ dorážela Ayla sebevědomě.

„Na tancování moc nejsem.“

„Se mnou budeš tancovat rád. Slibuju.“

„Nemám smoking.“

„Já ti ho obstarám.“

„Vážně nechci, Aylo.“

„Můžeme jít jako kamarádi.“

Její neústupnost by byla při jiné příležitosti obdivuhodná, třeba pokud by bojovala o lepší známku. Tady šlo ovšem o přijetí odmítnutí, takže její postoj rozhodně nebyl v pohodě. Theo po mně přes rameno střelil prosebným pohledem. Možná bych se do toho teď přece jen měla vložit?

„Ale no tak, Theo,“ pobídla ho Ayla sametovým hlasem.

„Už jdu s Lorn!“ vyhrkl.

Měla jsem pocit, jako by do mě uhodil blesk. Co prosím?

„S... Lorn?“ zopakovala po něm Ayla skepticky.

Theo rozhodně přikývl. „Jo, přesně tak. S Lorn. S touhle Lorn.“

Jako by na škole bylo ještě nejmíň deset holek, které se jmenují stejně jako já. Srdce jsem měla až v krku.

„Vy spolu ale přece nechodíte?“

„Zrovna teď jsem se jí zeptal,“ lhal Theo zaníceně. „Jdeme spolu, protože nechceme jít s někým děsným a protože jsme dobří kámoši. Fakt mě to mrzí, Aylu, ale sliby se mají plnit. Svůj názor nezměním.“

„Takže s ní jdeš jako z lítosti?“ vyptávala se Ayla.

Její slova mi zasadila další ránu. Lorn Riversová není holka, kterou by někdo zval na rande. Je to dobrá sportovkyně, ale není zrovna společenská, a rozhodně ne dost hezká na to, aby si jí všiml někdo jako Theodor Griffin. A nejhorší na tom bylo, že něco ve mně jí dávalo za pravdu. V přítomnosti holek, kterým se Theo taky líbil, jsem se často cítila malá a bezvýznamná. Zadržela jsem dech a počítala jsem od deseti k nule, abych úplně neztratila nervy.

„Ty nemáš ani ponětí, jak skvělejší člověk Lorn je,“ prohlásil Theo a upřel na Aylu ledový pohled. „Takhle soudit ostatní je pěkně hnusný. Úplně v pohodě by si mohla najít někoho jiného. Vlastně mi tím prokazuje laskavost. A teď nás omluv.“

Theo mě vzal za ruku a odtáhl mě pryč. Když jsme pošli o kus dál chodbou a zahrnuli za roh, zůstali jsme oba stát.

„To bylo teda pěkně nevhodný,“ zamumlal.

Bylo mi trochu nepříjemně, a ne jen proto, že stál tak blízko a já mohla vdechovat jeho vůni. Byla to směs sena,

zemité vůně lesa a máty. Byla bylinná a současně osvěžující. Jedinečná kombinace, která se k Theovi dokonale hodila. Přitiskla jsem se zády ke stěně, abych od něj stála trochu dál.

Jeho jantarové oči spočinuly na mně. „Promiň, Lorn,“ řekl jemně. „Snad ses ještě s nikým nedomluvila?“

„Vlastně ani ne,“ vypravila jsem ze sebe.

„Takhle narychlo mě nic lepšího nenapadlo,“ řekl. „A to jsem to myslel vážně. Kromě toho to vlastně není zas tak špatný nápad, ne? Takhle si ani jeden nebudeme muset lámat hlavu s hledáním někoho do páru – a já budu mít holky jako Ayla z krku. Možná to bude i celkem sranda, kdo ví?“

Moment – fakt Theo chce, abych tam s ním šla já?

Abychom šli jako kámoši? Jen tak na oko, aby to nemusel řešit?

Země, otevři se prosím a pozři mě...

Vůbec jsem nevěděla, co na to říct.

„Já...“ Zbytek už se mi vyslovit nepodařilo.

„Pořešíme to později, jo? Měli bychom už jít na hodinu.“

Theo mě přátelsky poplácal po rameni a usmál se. Vypadalo to, že si vůbec nevšiml, jak nepříjemný pro mě jeho návrh byl. Mohlo to být tím, že jsem tam stála jako solný sloup, zírala bezvýrazně před sebe jako mim a mozek mi kolaboval pod náporem informací.

„Mohli bychom zajít na kafe, co myslíš? Tak zatím čau!“

Zmohla jsem se na přikývnutí a vzápětí byl pryč.

Ztuhlost polevila a roztráslý se mi nohy.

Do čeho jsem se to právě zapletla?

Kapitola 3

V polední pauze jsem se vydala sama do jídelny. Cassidy se po matice zdržela ve třídě, aby si s panem Hardinem promluvila o své známce z poslední písemky. Dneska jsme ji dostali opravenou zpátky, a zatímco já jsem se ze svého céčka těšila, Cassidy nebyla s béčkem ani trochu spokojená. A to jsem si s ní chtěla ještě popovídat o té záležitosti s Theem! Věděla jsem ale, jak důležité pro ni dobré známky jsou, protože prospěchové stipendium pro ni byla jediná možnost, jak si bude moct dovolit vysokou. Takže jsem se zatím snažila uklidnit hlubokým dýcháním. Na těch pár minutách už tolik nesejde. Uvolnit se ale není zas tak jednoduché, když do vás někdo vrazí. Právě mě málem převálcoval hlouček holek, které zjevně rozptýlilo jejich vlastní tlachání. Vůdkyně té party vykulila oči, když se naše pohledy setkaly. „Ty jsi Lorn!“

Všechny její kamarádky zůstaly stát a vytřeštily oči.

„My se známe?“ zeptala jsem se nejistě.

„Jdeš na Jarní ples s Theodorem Griffinem?“

„Jak se tě zeptal? Vy spolu teď chodíte?“

„Určitě to bylo hrozně romantický! Tak povídej!“

Teď jsem byla já ta, komu málem vypadly oči z důlků. Snášela se na mě otázka za otázkou. Skupinka mě obklopila, jako by se skládala z mých skalních fanynek.

„Co prosím?“ zeptala jsem se šokovaně.

„No to je sladký, ona se červená,“ komentovala situaci jedna z nich.

Překvapením jsem otevřela pusu dokořán. Z jejich nedočkavých pohledů mi srdce bušilo jako splašené. Aniž bych cokoli řekla, protlačila jsem se z hloučku ven a spěšně pokračovala dál.

„Hele, počkej!“ křikla za mnou jedna z nich.

Ne, díky! Ani mě nenapadne!

Co to do háje mělo být?

K mé lítosti to ovšem nebylo jediné blízké setkání třetího druhu a – upřímně? Mimoszemšťani by mi v tu chvíli byli milejší. Jakmile jsem vkročila do jídelny, zdálo se, jako by hovory kolem ustaly a všechny páry očí se jako reflektory stočily ke mně.

„To je přece ona, ne?“ slyšela jsem někoho zašeptat.

„Ta, kterou Theo pozval na ples? Jak se vlastně jmenuje? Larissa?“

Naprázdno jsem polkla a pospíšila jsem si rovnou k pultu s jídlem. Co se to tu od rána stalo? To se ta věc s Jarním plesem tak rychle rozkřikla? Koutkem oka jsem viděla Aylu, seděla u rohového stolu a měřila si mě nevraživým pohledem supa. Postarala se o to ona? Rozšířila ten drb o mně a o Theovi? Nejradši bych si to namířila přímo k ní a pořádně ji přetáhla tácem přes

hlavu. Myslí si snad, že to mnou otřese? Pche! Jako bych si snad nechala něco takového líbit. Naneštěstí fronta za mnou rychle narostla a stálo tu teď příliš mnoho lidí, než abych se k ní kolem nich mohla protlačit. Místo toho jsem si vybavila slova z trenérova kázání. *Příliš impulzivní, Lorn.* S tichým zabručáním jsem popošla dopředu a snažila jsem se vzchopit. Pohled na dnešní obědové menu ovšem nepříjemný pocit v mém žaludku ještě zesílil a okamžitě mě přešla chuť k jídlu.

Připadala jsem si tak trochu bezmocně. Proti pomluvám se člověk v podstatě nemohl nijak bránit a tahle myšlenka mě znervózňovala natolik, že se mi začaly potit ruce. Spěšně jsem si je otřela o kalhoty. Snažila jsem se navenek působit v pohodě, ale pak jsem nějakého kluka za sebou zaslechla šeptat moje jméno. Prudce jsem se otočila a střelila po něm pohledem ostrým jako břitva. Dívka vedle něj sebou polekaně trhla a schovala se za toho kluka, který byl očividně její přítel.

„Máte vy dva nějaký problém?“ zeptala jsem se rázně.

Oba bázlivě zavrtěli hlavou.

„Tak skvělý!“ vyklouzlo ze mě ještě míň přátelským tónem. Popadla jsem jednu krabičku pomerančového džusu a balený sendvič. U pokladny jsem zaplatila a odložila tác stranou. S obědem pod paží jsem prchla z jídelny. Jakmile jsem byla za rohem, opřela jsem se o stěnu a poprvé jsem se pořádně zhluboka nadechla. *Všecko si to jenom představuješ,* domlouvala jsem si. *Nikdo o tobě nemluví. Je to jenom tvoje fantazie!*

To, že to tak není, ovšem ukázaly následující minuty. Než jsem si vůbec stihla vydechnout, vynořily se u mě

další dvě holky a zvědavě si mě prohlížely. Byly mladší, asi z prváku. Jedna z nich sebrala odvalu a po chvilkovém zaváhání mě přímo oslovila.

„Ty jsi Lorn, že jo? Lorn Riversová? Fakt jdeš na ples s Theem?“

„Jak to, že najednou všichni ví, jak se jmenuju?“

„Je to ona,“ vykvikla její kámoška nadšeně.

„Myslíme si, že je to fakt cool,“ řekla ta první. „To znamená, že Theo s nikým nechodí. Takže naděje existuje!“

Zakabonila jsem se. „Co to?“

„Samozřejmě ti přejeme jen to nejlepší,“ dodala rychle.

„Do toho je vám kulový!“ zasyčela jsem našťavaně. „Pitomé drby! To jako nemáte nic lepšího na práci?“

Obě dívky najednou úplně zbledly. O krok ustoupily a jedna z nich chytila tu druhou konejšivě za ruku, jako bych ji svými slovy ranila a ona se měla co nevidět rozplakat. O slovo se okamžitě přihlásily výčitky svědomí.

„Nechtěla jsem... promiň,“ zamumlala jsem.

Tentokrát jsem zamířila bez okolků přímo na záchod. Strčila jsem si oběd do batohu a postavila jsem se k jednomu z umyvadel, abych si opláchla obličej studenou vodou. Když jsem si začala sušit ruce papírovými ubrousky, vypadal můj odraz v zrcadle trochu přepadle.

Moje přátelství s Theem až do teď nikoho ani v nejmenším nezajímalo! Já už ničemu nerozumím!

Z kabinky za mnou vyšla jedna starší holka, kterou jsem občas vídávala na sportovišti. Patřila k lehkootletickému týmu, jestli jsem se dobře pamatovala.

„Hele, nejsi ty Lorn? Z basketu?“ popošla k umyvadlu, umyla si ruce a zkontrolovala si make-up. „Slyšela jsem,